

contribuție, adresându-se, de regulă, oamenilor de teatru — *in rindul cărora includem și spectatorul avizat*, interesat de viața teatrală de pretutindeni și dornic să fie la curent cu evenimentul dramatic ori spectacologic înscris în rindul valorilor certe. Spectacolul-dezbatere (modalitate mai puțin utilizată în ultimele luni — de unde și necesitatea programării grabnice a reprezentațiilor urmate de discuții) ne-a adus, de multe ori, validări și certitudini, și ne-a pus în fața unor întrebări nu totdeauna comode, dar, să recunoaștem, legitime.

Să mai menționăm, nu numai deocădată într-o ordine a importanței, ci și pentru a încerca necesara trecere în revistă, spectacolele-evocare (de real interes s-a arătat cel consacrat lui Ștefan cel Mare, în cadrul atât de sugestiv al Muzeului de

istorie a Moldovei), apoi expozițiile de artă plastică (în fiecare lună este programată o nouă expoziție), inițiativele privind sprijinirea și stimularea artiștilor amatori (întreg personalul artistic a fost repartizat în comunele județului), integrarea unor amatori evidențiați în „Cin-tarea României” în spectacolele Naționalului — și tot așa mai departe, în ideea că TEATRUL trebuie să fie tot mai mult un factor de inițiativă și animație culturală. Rămânând, în același timp, convingși că gama posibilităților este departe de a se fi epuizat și că, desigur, este... loc pentru mai bine !

Mircea Radu IACOBAN
directorul Teatrului Național
„Vasile Alecsandri” din Iași

Noi și varlate modalități de dialog

Artă de sine stătătoare, teatrul — cum bine se știe — a fost considerat mult timp numai în funcție de spațiul în care se exercită. Sala de spectacol, scena erau — și sint — locul privilegiat, în care acesta trebuie să-și justifice existența. În afara perimetrului respectiv, el părea să-și piardă forța și chiar rațiunea de a fi, precum, în mitologia clasică, Anteu, care, desprins de pământ, își pierdea puterile. O ațare perspectivă, deși pe deplin îndreptățită, rămâne totuși îngustă, pentru că nu ia în seamă posibilitățile educative, de ordin cultural mai larg, care stau la îndemina teatrului, cu puternicul său impact asupra conștiinței oamenilor. Cu atât mai mult în epoca culturii de masă și a societății noastre socialiste, cînd formarea conștiinței omului nou, multilateral dezvoltat, pune în fața teatrului îndatoriri multiple.

Fără să renunțe la marile sale virtuți, a căror realizare numai scena o poate asigura, teatrul și-a extins mult, în ultimii ani, formele de activitate, devenind

un factor de animație culturală. El descoperă și propune noi modalități de dialog, găsește forme specifice de apropiere de inimă și cugetul omului zilelor noastre, manifestându-se ca un organism viu, dinamic, pentru a putea răspunde astfel în mod cât mai activ cerințelor societății.

Departa de a constitui o excepție în viața noastră teatrală, activitatea Teatrului Giulești, de peste trei decenii, poate fi, totuși, un exemplu grăitor de preocupare pentru instituirea unui astfel de climat cultural.

Prin profilul său specific de teatru popular, în sensul major al termenului, adică de înaltă ținută cultural-educativă și în același timp de largă accesibilitate, Teatrul Giulești a fost, este și va fi obligat să recurgă la o mare diversitate de mijloace și modalități pentru îndeplinirea unui astfel de deziderat programatic, atât în ce privește activitatea sa fundamentală — realizarea spectacolelor —, cât și prin organizarea unei serii de acțiuni complementare.

Toate aceste aspecte, în cazul Teatrului Giulești, sint condiționate reciproc, constituind un tot unitar.

Repertoriul este abordat într-o viziune largă, cuprinzătoare, fără limită de genuri, stiluri, epoci etc., piesele fiind unite

pe afișul teatrului doar datorită bogăției de idei și sentimente pe care le conțin, pentru a se putea adresa celor mai diverse categorii de spectatori, inclusiv copiilor de toate vârstele. Evident că, la înscriserea unei piese în repertoriu, se ține seamă de forțele artistice și de mijloacele materiale existente la un moment dat. Dar și aceste limite au fost în permanență depășite printr-o politică de cadere orientată în direcția realizării dezideratului major al teatrului — așa încât în colectivul artistic giuleștean sînt grupați actori importanți, regizori și scenografi de renume, personalități creatoare puternic individualizate —, precum și printr-o permanentă căutare de modalități scenografice și scenotehnice, prin folosirea adecvată a sălilor amenajate pe parcurs. Varietatea repertoriului, a personalităților creatoare și a spațiului de desfășurare a spectacolelor asigură o gamă bogată de manifestări artistice.

Consecvent în acțiunea sa de valorificare a dramaturgiei românești, în ultimii ani teatrul nostru participă, cu succes, la desfășurarea unei importante acțiuni de investigare a creației dramaturgice originale. Cu regizorii și actorii trupei s-au organizat 14 spectacole-lectură în cadrul Cenaclului de dramaturgie al revistei „Teatrul” și al Asociației Scriitorilor din București.

În dorința de a cuceri actului teatral noi spații de manifestare, Teatrul Giulești a fost printre primele din țara noastră care a realizat spectacole de sunet și lumină, pe care le-a continuat fie în aer liber, fie în incinta unor importante muzee ale Capitalei. Acest gen de spectacole, cu reale virtuți educative, s-a extins și diversificat în ultimul timp, bucurîndu-se de aprecierea publicului, și fără îndoială că în viitor va cunoaște o și mai mare dezvoltare.

Un alt domeniu de manifestări culturale-artistice care se bucură de un tot mai larg interes din partea instituțiilor teatrale și a publicului, și pe care Teatrul Giulești și l-a integrat în propria sa activitate, este cel al expozițiilor de artă plastică. Valorificînd condițiile optime pe care le oferă foaierea sălii de spectacole de la Podul Grant, Teatrul Giulești a organizat aici, în decursul a mulți ani, expoziții diverse — de pictură, sculptură, costume etc., cu opere ale artiștilor de primă importanță, precum și cu lucrări de valoare aparținînd unor artiști amatori.

Relația Teatrului Giulești cu mișcarea artistică de amatori are tradiție și este statornică și rodnică pe multiple planuri. Instruirea unui număr mare de echipe de teatru din diverse întreprinderi, instituții, școli, de către artiștii teatrului, patronarea unor teatre muncitorești cu activitate permanentă, acordarea de asistență tehnică, înregistrarea lor cu recuzita necesară montărilor etc., toate acestea înseamnă, deopotrivă, un câștig pentru activitatea cultural-artistică din cadrul colectivelor de oameni ai muncii, unde ea se desfășoară, și pentru teatru, care, astfel își atrage noi categorii de spectatori.

Întîlnirile și consultările cu spectatorii și spectacolele de poezie au intrat, de asemenea, în activitatea noastră curentă.

Viitorul Congres al educației politice și culturii socialiste, pe care toată suflarea teatrelor îl întîmpină cu deosebit interes, va deschide, neîndoios, noi perspective pentru dinamizarea și diversificarea dialogului dintre scenă și spectatori.

Elena DELEANU
directoarea Teatrului Giulești

